

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 577/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. B., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 194/2012 z 28. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2012 doručená sťažnosť JUDr. D. B. (ďalej aj „sťažovateľka“), v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 194/2012 z 28. mája 2012, ktorým krajský súd zmenil uznesenie Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 281/2011-67 z 9. januára 2012 tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že medzi sťažovateľkou ako žalobkyňou a Ing. K. S. ako žalovaným prebieha na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 281/2011 súdne konanie «... o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy uzavretej medzi Mgr. K. S. (synom obdarovaného) na strane darcu a žalovaným na strane obdarovaného, podala sťažovateľka dňa 29. 12. 2011 návrh na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom Súd prvého stupňa rozhodol tak, že mu v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami K. B., S. M., evidovanými pre okres M., obec B., na liste vlastníctva ako parcely registra „...“ nachádzajúcimi sa v katastrálnom území B...». Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 7 C 281/2011 o nariadenom predbežnom opatrení podal žalovaný 24. januára 2012 odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 194/2012 z 28. mája 2012 rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu „neobsahuje jasné a výstižné vysvetlenie, ktoré skutočnosti krajský súd považoval za preukázané a ktoré nie tak, ako to vyžaduje § 157 Občianskeho súdneho poriadku. V odôvodnení taktiež absentuje, z ktorých dôkazov krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil“. Sťažovateľka v sťažnosti v tejto súvislosti ďalej uviedla, že „... Odvolací súd mal riadne zdôvodniť, prečo listinné dôkazy predložené sťažovateľkou v konaní nepovažoval za dostačujúce pre záver o dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia, a to vo vzťahu ku konkrétnym listinným dôkazom a v súvislosti s konkrétnymi okolnosťami (odlišnosťami) posudzovanej právnej veci“.

4. Sťažovateľka porušenie svojho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vidí najmä v tom, že sa napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 194/2012

z 28. mája 2012 „sťažovateľke odňala možnosť konať pred súdom a chrániť svoje práva a oprávnené záujmy“ a zároveň že uznesenie krajského súdu sp. zn. 14 Co 194/2012 z 28. mája 2012 „je arbitrárne, nakoľko krajský súd v rámci neho neskúmal a nedal ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné tvrdenia a námietky sťažovateľky uvedené v návrhu na vydanie predbežného opatrenia... pričom v odôvodnení rozhodnutia ani neuviedol, prečo tak urobil...“.

5. Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal na základe ústavnej sťažnosti tento nálež:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces JUDr. L. B... garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.05.2012, sp. zn. 14Co/194/2012-84, bolo porušené.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.05.2012, sp. zn. 14Co/194/2012-84, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.06.2012, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť JUDr. L. B... trovy konania vo výške 323,50 EUR do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

9. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00,

mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O takýto prípad aplikácie práva však v tomto prípade zjavne nejde, napadnuté rozhodnutie je riadne odôvodnené a právne závery v ňom obsiahnuté sú logicky konzistentné.

10. Sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru videla predovšetkým v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu a je toho názoru, že krajský súd sa riadne a dôsledne nevysporiadal s jej argumentáciou uvedenou v návrhu na vydanie predbežného opatrenia ako aj priloženými listinnými dôkazmi. Avšak skutočnosť, že sťažovateľka sa so závermi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe založiť odôvodnenosť ústavnej sťažnosti.

11. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených záverov konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne a podrobne rozoberá dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia, a ku každému z týchto dôvodov uvádza príslušný zákonný základ. Skutočnosť, že sťažovateľka má na dané okolnosti iný názor, nijako neindikuje porušenie jej práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces.

12. Krajský súd v napadnutom uznesení jednoznačne uvádza, že „... okresný súd... nezohľadnil, či je splnená najpodstatnejšia podmienka pre nariadenie predbežného opatrenia a to, či bez okamžitého zásahu súdu hrozí navrhovateľovi predbežného opatrenia bezprostredná ujma, a to aj v podobe zmarenia budúceho výkonu súdneho rozhodnutia“.

Krajský súd v tejto súvislosti ďalej uviedol, že „... zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by žalobkyňa predložila súdu spolu s návrhom na nariadenie predbežného

opatrenia dôkazy, ktorým by osvedčila také konanie žalovaného, ktoré by preukazovalo jeho úmysel ďalej nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami takým spôsobom (scudzit', resp. zatažiť ich právami tretích osôb a pod.), v dôsledku ktorého by žalobkyni hrozila bezprostredná ujma“.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vrátane tej, ktorú označila sťažovateľka vo svojej sťažnosti, právo sťažovateľky na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak odôvodnenie rozhodnutia neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd sa musí vysporiadať s tými námietkami, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (II. ÚS 44/03, II. ÚS 78/05).

14. V danom prípade sa krajský súd dostatočne vysporiadal so základnými námietkami sťažovateľky, ako aj jasne zdôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia poukazujúc na absenciu preukázania bezprostredne hroziacej ujmy v prípade nenariadenia predmetného predbežného opatrenia. Podľa názoru ústavného súdu je takýto postup všeobecného súdu ústavne konformný.

15. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad, akými úvahami sa súd spravoval, z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov bolo vo veci rozhodnuté. Vychádzajúc z uvedených ústavne významných úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 194/2012 z 28. mája 2012 zistil, že krajský súd napadnutým uznesením

neporušil základného právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012